

Samenvatting *Korean Dog Meat Report* (WSPA)

Het *Korean Dog Meat Report* is de Engelstalige versie van een Koreaans rapport uit 2008, dat is uitgebracht door de Korea Animal Welfare Association. Het is geen letterlijke vertaling, maar door WSPA Azië bewerkt voor een internationaal publiek, onder meer door de nadruk te leggen op de wetenschappelijke bevindingen en de ontwikkelingen in de regio.

Het doel van het rapport is de historische, politieke en actuele status van honden en de hondenvlees verwerkende industrie in Korea vast te stellen, en daarmee het fokken, het transport, de slacht en de verkoop van honden om hun vlees aan de kaak te stellen. Het *Korean Dog Meat Report* verbindt daaraan ook aanbevelingen voor de burgers en regering van Korea.

Geschiedenis en inventarisatie

In het verleden was Korea een op landbouw en veeteelt gebaseerde samenleving, waarin van voedselzekerheid weinig sprake was. Van tijd tot tijd werd er hondenvlees gegeten omdat de bevolking arm was, omdat er geen andere bron van eiwitten beschikbaar was en omdat het vlees goedkoop of gratis was – een verschijnsel dat ook in landen als Frankrijk, Zwitserland of Duitsland voorkwam. In de tweede helft van de vorige eeuw kwamen door de industrialisatie en de opkomst van de vee-industrie grote hoeveelheden goedkoop rund-, varkens- en kippenvlees ter beschikking. In de perceptie van de Koreanen werd hondenvlees een soort *health food*, een bron van extra energie en vitaliteit, met name voor mannen.

Uit historische bronnen blijkt dat ook in Korea honden in het verre verleden als gezelschapsdieren werden beschouwd. In de laatste decennia van groeiende welvaart is de relatie tussen hond en mens aanzienlijk intiemer geworden. Zo is er een typisch Koreaanse, maar fictieve scheiding tussen 'vleeshonden' en gezelschapsdieren ontstaan. Die tweeslachtigheid wordt ook weerspiegeld in de wetgeving. Honden worden in sommige wetten als vee gezien, maar in andere niet. Het gevolg is, dat het slachten, verwerken en verkopen van hondenvlees in Zuid-Korea in feite illegaal is. Mede onder druk van het buitenland heeft de overheid ook meermalen geprobeerd de consumptie van hondenvlees te onderdrukken (onder meer in 1954, 1984 en 1996). Dit werd door de voorstanders van het eten van hondenvlees beschouwd als een soort 'culturele capitulatie' voor het Westen. Dat argument werd gretig overgenomen door de massamedia, die het eten van hondenvlees als een Koreaanse culturele verworvenheid beschouwden.

De herkomst van de honden die tegenwoordig in Korea worden gegeten (vaak in de vorm van een soort soep) loopt uiteen. Deels zijn ze afkomstig van kleine, traditionele hondenfarms, deels uit moderne farms waar ze op semi-industriële schaal worden gefokt. Een ander deel bestaat uit dieren die op straat worden gevangen of worden geïmporteerd, maar die toch als Koreaans worden verkocht. Veel traditionele kleine hondenfarms zijn door de urbanisatie, milieueisen en om economische redenen verdwenen. Het aantal grote ondernemingen (waar meer dan 1.000 honden worden gehouden) is de laatste jaren uitgebreid, maar hoeveel hondenfarms zich in Korea bevinden is niet precies bekend. Klaarblijkelijk is de productie onvoldoende - het tekort wordt aangevuld met gevangen honden (zowel zwervhonden als honden met eigenaars) en illegale Chinese import.

De Korean Animal Welfare Association heeft ten behoeve van het rapport veertien boerderijen en slachthuizen / markten onderzocht. De schokkende resultaten zijn in de vorm van een fotoreportage en een schematische bijlage aan het rapport toegevoegd. Daaruit blijkt dat de manier waarop de honden in Korea worden gefokt, getransporteerd en geslacht indruist tegen alle internationale normen voor het welzijn van vee, zoals de algemeen geaccepteerde 'Vijf Vrijheden'.

Fokken en slachten

De honden worden onder erbarmelijke omstandigheden gefokt. Ze zitten ofwel alleen, ofwel met te veel dieren samen in veel te kleine hokken, die soms ook geen bescherming tegen regen, koude of zon bieden. Het gevolg is dat de dieren psychische stoornissen vertonen, zoals agressie, depressie en stereotiep (repetitief) gedrag. Veel honden zijn ook fysiek ziek; geconstateerd werden onder meer bronchitis, parvo (CPV) en hondenziekte. De mortaliteit op de hondenfarms is dan ook hoog – naar schatting variërend van 10% tot 40%. De ziektes zijn voor een deel te wijten aan de onhygiënische omstandigheden. Het drinkwater is vaak van slechte kwaliteit en het voer bestaat vrijwel altijd uit afval en restanten van (restaurant)maaltijden. Omdat dit veel zout en andere stoffen (zoals de smaakversterker monosodiumglutamaat) bevat, is het in feite ongeschikt voor honden. Bovendien bederft het voer snel en trekt het massaal ratten aan. Deze vormen op hun beurt weer een bron van ziektes, die deels zoönotisch zijn (op mensen overdraagbaar). Op de boerderijen wordt dan ook op grote schaal misbruik gemaakt van geneesmiddelen en antibiotica om parasieten en andere ziektes te voorkomen of te bestrijden – meer nog dan bij andere vormen van vee-industrie.

Het transport en de slacht van de dieren kan niet anders dan inhumain worden genoemd. Honden worden op de hondenfarm geslacht of levend in kleine kooien getransporteerd naar markten of slachthuizen, wat vaak gepaard gaat met veel geweld. Het doden van de dieren gebeurt meestal door elektrocutie, waarbij een elektrode (onder netspanning van 220 V) tegen onbehaarde delen (mond, ogen) van het dier wordt gehouden. De schok is in eerste instantie niet voldoende om een hond te doden. Het dier wordt verlamd, maar blijft bij bewustzijn. Pas na meerdere schokken sterft de hond, hetgeen wel 10 minuten kan duren. Soms wordt het dier, terwijl het nog leeft, met kokend water ontdaan van zijn vacht. Verwuring is een minder vaak toegepaste slachtmethode, die tot 20 minuten in beslag kan nemen. Bij enkele farms is het zelfs mogelijk om, op verzoek van de klant, een hond te laten (dood)slaan, waardoor het vlees malser zou worden.

Conclusies en aanbevelingen

Honden verschillen, doordat het carnivoren zijn die afstammen van de in groepen jagende wolf, op essentiële punten van het traditionele herbivore vee. Ze zijn duizenden jaren geleden ook om heel andere redenen gedomesticeerd – voor de jacht, als waakhond en als gezelschapsdier. Hierdoor is het onmogelijk honden op humane wijze voor hun vlees te fokken. Voorstanders van legalisatie van het slachten van honden gaan ervan uit dat de slachtmethoden daarmee ook humaner zullen worden. Voorbeelden uit het verleden (zoals kippen) laten zien dat daar geen garantie voor bestaat – nog afgezien van het feit dat er geen humane slachtmethode voor honden bestaat.

Ook een bredere legalisering van het fokken van honden moet worden afgewezen, onder meer omdat de groei van de sector zou leiden tot onaanvaardbare (in het rapport gedocumenteerde) milieuschade. Het argument dat consumptie van honden als cultureel waardevol moet worden beschouwd, is niet opgewassen tegen de ook in Korea steeds meer geaccepteerde normen over de waardigheid van het dier. Bovendien is cultuur geen onveranderlijk gegeven, maar in principe dynamisch. Dat blijkt uit de wetgeving in bijvoorbeeld de Filippijnen, Hong Kong, Singapore en Taiwan – waar het slachten van honden nu verboden is. Het rapport besluit dan ook met een oproep aan de Koreaanse regering om op termijn en op humane wijze een einde te maken aan deze bedrijfstak.